

Giovanni LEGRENZI (1626-1690):
A pie d'un fonte

1.

A pie d'un fonte e a le fresch'erbe in seno
Eurinda pastorella,
ritrosa sì, ma bella
togliea dal campo i fiori
e in un taglia da l'altrui petto i cori;

di fiori colti hor le Mamelles ed hora
la cressa chioma e bionda
spargea ridendo, e nella limpid'onda
del cristallino fonte,
sen già sovente ad ispecchiar, la fronte.
Silvio pastor amante
che da povero ovile
guidava all'or le peccorelle al pasco,
la vidde, la conobbe
e a lei sen venne,
indi sciolse la lingua
e il piè ritenne.

E in sì dogliosi accenti
cantò a un Aspide, a un tronco i suoi tormenti.

2.

„Questo rio gonfio d'amore,
tutto è pianto del mio core,
il suo flebil mormorio
è il singhiozzo e il sospir mio.
E queste senza fin pallide arene,
son numeri di sabbia alle mie pene.”

2.1

„E tu pur fugace e schiva,
sembri l'onda fuggitiva,
fredda è l'onda agl'ardor miei,

e tu pur fredda ne sei.
Si che nel rio che qui sgorgar si vede
palpita il tuo rigore e la mia fede.”

3.

La Ninfa udillo e co acerbo volto
disse: „Va che sei stolto”.

Giovanni LEGRENZI (1626-1690):
A pie d'un fonte

1.

Egy forrásnál, a friss füvek kebelén
Eurinda, az igen félénk,
de gyönyörű pásztorlányka
virágot szedett a réten,
együttal pedig mások kebléből is ellopta
szívüket;
a gyűjtött virágokat hol saját keblére, hol pedig
göndör, szőke fürtjeibe
tűzte nevetve, és a kristálytisza forrás
ragyogó hullámaiba
hajolt gyakorta, hogy szemügyre vegye arcát.
Silvio, a szerelmes pásztor,
aki a szegényes istállóból
terelte épp a nyáját a mezőre,
meglátta, felismerte,
és elindult felé,
majd szóra nyitotta száját,
lábát pedig visszatartotta.

És ilyen fájdalmas szavakkal
énekelte el egy kígyónak, egy fatörzsnek
fájdalmát.

2.

„Ez a bővizű patak
mind szívem könnyeivel van tele,
panaszos csobogása
az én zokogásom és sóhajtozásom.
És ezeken a végtelen, sápadt partokon
annyi a homokszem, mint az én fájdalmam.”

2.1

„Te pedig, elillanó, zárkózott lány,
olyan vagy, mint az elsziető hullámok,
amilyen ridegek a hullámok az én
szerelmemre,
olyan rideg vagy te is.
Ebben a patakban, mely innen fakad,
igazán a te kegyetlenséged és az én hűségem
lúktet.”

3.

A nimfa meghallotta ezt, és megvető
tekintettel így szól: „Menj innen, te ostoba!”.